

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 553/2020-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. novembra 2020 predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Milanom Kuzmom, Floriánska 16, Košice, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 40/2017, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e

I.

Sťažnostná argumentácia a vymedzenie napadnutého konania

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. septembra 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného

súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 40/2017 (ďalej aj „napadnuté konanie“).

2. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení žalobcu sporovou stranou v napadnutom konaní o ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy, ktoré začalo doručením žaloby okresnému súdu 19. júna 2017. Okresný súd v konaní dosiaľ vyzval žalobcu na preukázanie majetkových pomerov pre účely priznania oslobodenia od poplatku (22. februára 2018) a rozhodol o jeho návrhu na oslobodenie od súdneho poplatku (23. januára 2019), vyzval žalovanú, aby sa vyjadrila k žalobe (23. januára 2019), a 20. septembra 2019 vyzval žalobcu na vyjadrenie k vyjadreniam žalovaných z 8. júla 2019 a 13. júna 2019, ktoré doručil v stanovenej lehote. Dňa 27. februára 2020 okresný súd zaslal sťažovateľovi na vedomie vyjadrenie žalovaných z 3. januára 2020 a zo 17. januára 2020. Žiaden ďalší úkon počas konania, ktoré trvá už vyše troch rokov, nevykonal a termín pojednávania nie je v súčasnosti nariadený. Sťažovateľ podal aj sťažnosť na prietahy, o ktorej rozhodol predseda okresného súdu 10. októbra 2019 tak, že je nedôvodná. Podľa názoru sťažovateľa je konanie okresného súdu poznačené neefektívnou činnosťou s neprimeranými časovými odstupmi medzi jednotlivými úkonmi, čím došlo k porušeniu jeho označených práv. Predmetom konania je ochrana osobnosti pred porušovaním prezumpcie neviny zo strany štátnych orgánov, čo má pre sťažovateľa osobitný význam, a preto požaduje priznanie finančného zadosťučinenia v sume 2 000 €.

3. Na základe tejto sťažnostnej argumentácie sťažovateľ žiada, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti na ďalšie konanie o nej rozhodol nálezom v tomto znení:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie vecí v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaní vedenom na Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 23C/40/2017 boli porušené.

2. Okresnému súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 23C/40/2017 zakazuje pokračovať v porušovaní základných práv [REDAKOVANÉ]...

3. [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie v sume 2 000,- €, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť mu...

4. [REDAKOVANÉ] priznáva náhradu trov právneho zastúpenia, ktoré je Okresný súd Bratislava I povinný vyplatiť...“

II.

Relevantná právna úprava a judikatúra

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

6. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní návrh na začatie konania neodmietne alebo ho nezamietne podľa § 57, prijme ho na ďalšie konanie v rozsahu, ktorý sa vymedzí vo výroku uznesenia o prijatí návrhu.

8. Predmetom predbežného prerokovania je sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Predpokladom vyslovenia porušenia týchto práv je v zmysle doterajšej judikatúry ústavného súdu trvajúce súdne konanie, v ktorom je sťažovateľom označený orgán verejnej moci neodôvodnene nečinný alebo je jeho postup neefektívny takým významným spôsobom, že to vytvára stav, ktorý je nezlučiteľný s podstatou a obsahom základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

9. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd zároveň osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. I. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03) a ich namietané porušenie možno preskúmať spoločne.

III.

Predbežné prerokovanie sťažnosti

10. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľom napadnuté konanie začalo 19. júna 2017 a ku dňu podania ústavnej sťažnosti predstavovala jeho dĺžka 3 roky a 3 mesiace. Okresný súd vykonal procesné úkony smerujúce k zabezpečeniu kontradiktórnosti konania a rozhodol o žiadosti o oslobodenie sťažovateľa od súdneho poplatku. Okresný súd teda v konaní nebol nečinný, ale pripravoval vec na pojednávanie.

11. Ústavný súd je toho názoru, že iba samotná dĺžka napadnutého konania, aj napriek tomu, že okresný súd vo veci samej do času podania tejto sťažnosti právoplatne nerozhodol, ešte sama osebe aj vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci nezakladá dostatočné dôvody na vyslovenie porušenia sťažovateľom označených práv, pretože doterajšia dĺžka napadnutého konania nepredstavuje taký závažný a ústavne

relevantný zásah do podstaty a účelu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý by odôvodňoval prijatie sťažnosti na ďalšie konanie (m. m. II. ÚS 93/03).

12. Prihliadajúc na doterajšiu dĺžku napadnutého konania pred okresným súdom (viac ako tri roky), ako aj na vykonané procesné úkony, ústavný súd konštatuje, že nezistil v doterajšom postupe okresného súdu priet'ahy takej ústavne relevantnej intenzity, že by ich bolo možné po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie kvalifikovať ako zbytočné priet'ahy.

13. Ústavný súd v nadväznosti na uvedené poukazuje aj na rozhodovaciu prax a judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva v obdobných veciach, podľa ktorej v civilných veciach dĺžka súdneho konania na jednom stupni v trvaní dva až tri roky v závislosti od povahy veci nie je v rozpore s právom na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. Humen proti Poľsku, rozsudok z 15. 10. 1999, body 58 a 69, Calvelli a Ciglio proti Taliansku, rozsudok zo 17. 1. 2002, body 64, 65 a 66).

14. Na základe uvedeného ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

15. Pre úplnosť ústavný súd dodáva, že toto rozhodnutie nebráni sťažovateľovi obrátiť sa opätovne so sťažnosťou na ústavný súd, ak by v budúcnosti v napadnutom konaní pred okresným súdom podľa jeho názoru naďalej dochádzalo k priet'ahom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu